

ASSASSIN'S CREED

VERLOOCHEND

'Oliver Bowden weet als geen ander hoe hij
een spannend verhaal met geschiedenis moet verweven'

MagicTales.nl

OLIVER BOWDEN

Assassin's creed
VERLOOCHEND

Van Oliver Bowden verscheen:

Assassin's creed – Renaissance (1)

Assassin's creed – Broederschap (2)

Assassin's creed – De duistere kruistocht (3)

Assassin's creed – Openbaring (4)

Assassin's creed – Verloochend (5)

Assassin's creed – Black flag (6)

OLIVER BOWDEN

Assassin's creed
VERLOOCHEND

 UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Assassin's Creed – Forsaken*

Verschenen bij Penguin Books Ltd

© 2012 Ubisoft Entertainment

Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com en het Ubisoft-logo zijn handelsmerken van Ubisoft Entertainment in de vs en/of andere landen.

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: V3-Services v.o.f.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4223 9 (e-book 978 90 261 4224 6)

NUR 285, 334

Inhoud

Proloog	7
Deel een	9
Deel twee	79
Deel drie	155
Deel vier	345
Lijst van personages	439
Dankwoord	442

Proloog

Ik heb hem nooit gekend. Niet echt. Ik dacht van wel, maar pas toen ik zijn dagboek las, besepte ik dat ik hem helemaal niet echt had gekend. En nu is het te laat. Te laat om te zeggen dat ik hem verkeerd heb beoordeeld. Te laat om hem te vertellen dat het me spijt.

DEEL I

*Uittreksels uit het dagboek van
Haytham E. Kenway*

6 december 1735

I

Ergisteren had ik mijn verjaardag moeten vieren, thuis op Queen Anne's Square, maar die dag is onopgemerkt voorbijgegaan. Er zijn geen feestjes, alleen maar begrafenissen, en ons uitgebrande huis staat als een zwarte, verrotte tand tussen de hoge, witstenen landhuizen van Queen Anne's Square.

Voorlopig verblijven we in een van vaders huizen in Bloomsbury. Het is een mooi huis, en al is de familie verscheurd en is ons leven verwoest, dat is in elk geval iets om dankbaar voor te zijn. Geschokt, als onrustige geesten in het vagevuur, blijven we hier tot er over onze toekomst is besloten.

Mijn oude dagboeken zijn verbrand, dus dit voelt een beetje als een nieuwe start. In dat geval moet ik waarschijnlijk beginnen met mijn naam. Ik heet Haytham; een Arabische naam voor een Engelse jongen uit Londen, die van zijn geboorte tot twee dagen geleden een idyllisch leventje had, afgeschermd van de ergste smerigheid overal elders in de stad. Vanaf Queen Anne's Square konden we de mist en rook zien die boven de rivier hingen. Net als ieder ander stoorden we ons aan de stank, die ik alleen maar kan beschrijven als 'nat

paard', maar wij hoefden in elk geval niet door het stinkende afval van looierijen, slagerijen en het achtereind van mensen en dieren te waden. Smerige stromen afvalwater die de verspreiding van ziekten bevorderden: dysenterie, cholera, polio...

'U moet zich goed inpakken, meester Haytham, anders vat u nog een dodelijke kou.'

Op wandelingen door de weilanden naar Hampstead hielden mijn kindermeisjes me altijd weg bij de arme ongelukkigen die liepen te hoesten en schermde ze mijn ogen af voor kinderen met misvormingen. Ziekten waren hun allergrootste angst, waarschijnlijk omdat je niet kunt discussiëren met ziekten; je kunt ze niet omkopen of met wapens aanvallen en ze hebben geen respect voor welvaart of status. Ze zijn een onverzettelijke vijand. En uiteraard vallen ze zonder waarschuwing aan.

Elke avond werd ik onderzocht op tekenen van mazelen of pokken, vervolgens werd er verslag van mijn goede gezondheid uitgebracht aan mijn moeder, die me dan welterusten kwam kussen. Ik was een van de gelukkigen, moet je weten, want ik had een vader en moeder om me welterusten te kussen. Mijn vader hield van mij en mijn halfzus Jenny, hij vertelde me over arm en rijk, doordrong me van mijn bevoorrechte situatie en spoorde me aan om altijd aan anderen te denken. Hij nam leermeesters en kindermeisjes aan om me te onderwijzen en voor me te zorgen, zodat ik zou opgroeien tot een man met normen en waarden, iemand die van nut zou zijn voor de wereld. Een van de gelukkigen. Niet zoals de kinderen die op de akkers, in fabrieken of in schoorstenen moesten werken.

Maar ik vroeg me wel eens af of ze vriendjes hadden, die andere kinderen. Hoewel ik natuurlijk wel beter wist dan

hen te benijden terwijl mijn leven zo veel comfortabeler was, benijdde ik hen dan om dat ene: hun vriendjes. Ik had er geen, en ook geen broertjes of zusjes van mijn leeftijd, en voor vriendjes maken was ik te verlegen. Bovendien was er nog een ander probleem: iets wat aan het licht kwam toen ik nog maar vijf jaar oud was.

Het gebeurde op een middag. De huizen aan Queen Anne's Square stonden dicht bij elkaar, dus we zagen onze burens vaak op het voorplein of in de tuinen aan de achterzijde. Aan de ene kant van ons woonde een gezin met vier meisjes, twee van ongeveer mijn leeftijd. Ze waren vaak uren in hun tuin aan het touwtjespringen of blindemannetje spelen. Ik hoorde ze als ik in het leslokaal zat onder het waakzame oog van mijn leraar, de oude meneer Fayling met zijn borstelige grijze wenkbrauwen, die de gewoonte had om in zijn neus te peuteren, zorgvuldig te bestuderen wat hij uit de diepten van zijn neusholten had opgegraven en het dan stiekem op te eten.

Die middag verliet de oude meneer Fayling het lokaal. Ik wachtte tot zijn voetstappen waren weggestorven voordat ik mijn rekensommen liet liggen, naar het raam liep en in de tuin van het buurhuis gluurde.

De burens heetten Dawson. Meneer Dawson was parlements-lid, en als mijn vader dat zei, deed hij nooit veel moeite om zijn frons te verbergen. Ondanks de hoge muur om de buurtuin en de bomen, struiken en bloeiende planten, waren delen van de tuin zichtbaar vanuit het raam van mijn leslokaal en kon ik de dochters van Dawson buiten zien. Ze deden voor de verandering een hinkelspel en hadden croquethamers neergelegd om een provisorisch parcours te vormen, hoewel het er niet op leek dat ze het heel serieus namen; de twee oudere meisjes probeerden de twee jongere waarschijnlijk de fijnere kneepjes van het spel te leren. Ik

zag opwippende paardenstaartjes en gekreukelde roze jurkjes, ze gilden en lachten, en af en toe hoorde ik een volwassen stem, waarschijnlijk van een kindermeisje dat uit het zicht bleef onder laaghangende boomtakken.

Mijn rekensommen lagen vergeten op tafel terwijl ik naar hun spel keek. Bijna alsof ze vóelde dat ze werd bekeken, keek een van de jongere meisjes, ik schat een jaar jonger dan ik, plotseling op en zag mij achter het raam. We staarden elkaar aan.

Ik slikte, en toen tilde ik heel aarzelend mijn hand op om te zwaaien. Tot mijn verbazing lachte ze naar me. Ze riep haar zusjes, die om haar heen kwamen staan, en alle vier keken ze reikhalzend en met hun hand boven hun ogen tegen de zon naar mijn raam omhoog. Ik stond daar als een voorwerp in een museum, zij het dan een bewegend voorwerp dat zwaaide en een beetje bloosde van schaamte, maar toch voelde ik de zachte, warme gloed van iets wat vriendschap zou kunnen zijn.

Die gloed verdween zodra hun kindermeisje onder de dekking van de bomen vandaan kwam, naar mijn raam loerde met een blik die er geen twijfel over liet bestaan wat ze van me vond – een gluurder of erger – en alle vier de meisjes wegstuurde.

De blik die dat kindermeisje me schonk had ik eerder gezien, en ik zou hem nog vaker zien, op het voorplein of in de weilanden achter de huizen. Ik vertelde toch dat mijn kindermeisjes me weghielden bij sjofele ongelukkigen? Nou, andere kindermeisjes hielden kinderen op dezelfde manier bij mij weg. Ik heb me eigenlijk nooit echt afgevraagd waarom. Het kwam niet bij me op omdat... ik weet niet... Omdat er geen reden was om het me af te vragen, neem ik aan; het was gewoon zo, en ik wist niet anders.